24/07/2019

Заветни дан у Будимцима

Његово Преосвештенство Епископ осечкопољски и барањски г. Херувим служио је 23. јула 2019. године, на празник Светих 45 мученика из Никапоља, свету архијерејску Литургију у Будимцима.

Парохија будимачка слави никапољске мученике као свој заветни дан. Саслуживали су протонамесник Драгослав Шалајић, парох тењски; протонамесник Немања Клајић, парох даљски; јерej Зоран Гојић, парох ердутски; јерej Синиша Мићановић, парох будимачки; јерej Бранимир Михајловић, парох габошки; и ђакон Срђан Лукић из Борова Насеља.

Преовећени Владика г. Херувим изговорио је на светој Литургији следећу беседу:

-У име Оца и Сина и Светога Духа! Часни оци, драги народе Божји и децо Божја, нека је на здравље и на спасење данашњи дан које ово село прославља као заветни дан, дан наше наде, милости и утехе. Заиста је

велика радост што можемо бити сабрани данас у овом светом храму да прославимо име Божје и да се сетимо свих Божјих угодника који су својом вером и љубављу сведочили Божју истину. Божји угодници су нам показали пут којим ми као народ требамо да ходимо. Прослављамо 45 мученика никапољских који су својим животом посведочили веру Христову. Посведочили су своју веру на најтежи могући начин – својим страдањем, мученичком смрћу. Ови људи су свакако знали за кога страдају и који је пут нашега спасења у овоземаљском животу – проповедање и исповедање вере Христове, ношење Крста Господњег.

Морамо да се поистоветимо са Господом. Онај Крст који је Господ носио на Голготи, на којем је био разапет и страдао, омогућио нам је да кроз Цркву Божју, коју је Он својом Пречасном Крвљу основао, можемо имати заједницу са Њим. Морамо носити тај Крст, морамо знати који је наш путоказ у овоземаљском животу. Једино Крст Господњи и Јеванђеље који су симболи

живота овде на земљи могу бити наши путокази. Крст Господњи нас учи трпљењу и хођењу крстоносним путем који нас кроз страдање води до Васкрсења. Јеванђеље нас учи да имамо љубави једни међу другима, да ту љубав изграђујемо и да будемо проповедници Христовог Јеванђеља. Јер, Реч Божју коју слушамо требамо и да сејемо међу својим најближима, да их упућујемо на пут Спасења – у Цркву Божју која је место сусрета човека са Богом.

45 никапољских мученика које данас прослављамо упућују нас на ту истину. Када у духу нашега народа усахне вера тада Бог шаље знаке и опомену човеку како би се вратио Господу, да нађе пут и обнови заједницу са Господом. То се и десило у овоме селу, ових 45 мученика су ваш путоказ ка Царству Небеском. Без обзира на муку и недаћу која се десила те године, ови мученици требају да буду нада и утеха која ће нас увек враћати Цркви Божјој.

Требамо увек да се враћамо молитви, да изграђујемо љубав једни међу другима да би владали мир и хармонија. Тада ће владати један нови дух живота који постоји једино у заједници са Црквом, у заједници са Христом. Не може бити савршене заједнице осим оне заједнице у Христу. Не може бити савршене заједнице ако нисмо у Цркви у којој је Савршени Бог. Управо нас на то упућују никапољски мученици заједно са Светим апостолом и јеванђелистом Луком који у завршном делу данашњег Јеванђеља говори да

трпљењем спашавамо своје душе.

Тако треба да се учимо, да трпимо, знајући да све што у овоземаљском животу наилази као река не треба да буде странпутица. Својим трпљењем изграђујемо веру и љубав преко којих смо ближи једни другима, а уједно и Господу. То је једини пут ка којем треба да ходи наш народу, онај пут којим су ходили и свети угодници. Ходили су путем Христовим, путем Јеванђеља. Јеванђеље је било њихов живот. То можемо видети по моштима које наш народ има, а има много мученика и преподобних. Сви су сведочили истину коју нам је Христос оставио да као Божји људи сведочимо у овоземаљском животу. Требамо бити на путу Светог Саве и Светог Симеона.

Видимо колику благодат имамо да ове године прослављамо 800 година аутокефалности наше свете Цркве. Мноштво је мученика за тих 800 година посијано по свим земљама где је наш народ живео, мноштво је исповедника

који су својом вером посведочили Христа. Много је оних који су својим животом и подвигом потврдили веру Христову и задобили венац вечне славе. Заиста је прелепо што имамо такве примере и што се као народ можемо угледати на њих. Требамо увек да будемо светосавски и светосмеоновски народ јер су они наши прародитељи који су нас просвећивали Јеванђељем. Бог нам је дао светитеље као праве примере у овоземаљском животу. Преко светаца које прослављамо, крсних и храмовних слава, имамо пример и потврду нашега живота у Христу. Тада ће трпљење изграђивати мир и љубав међу људима и неће бити ко коме припада, него ћемо бити народ на путу Јеванђеља Христовог.

Радујем се што сам са вама данас у Будимцима, у малом али богоносном месту са дивним светињама. Целокупна будимачка парохија има мноштво светих места, богомоља које заиста сведоче веру народа на овим просторима. Вера народа на овом простору је чврста и темељ је живота и међусобних односа. Вера не може да гради мржњу, вера може да гради само љубав. То нас је очувало и то ће нам бити путоказ ка Царсву Небеском. Радујем се што смо заједно, што се можемо сабирати и вијати на светим богослужењима. Требате да живите увек као што се живели до сада – да изграђујете љубав једни међу другима са вером у своју Цркву. Једино заједница у љубави може бити заједница са Богом. Нека је благословен данашњи овај заветни дан у

Будимцима од сада и кроз сву вечност! Амин.

spc.rs